

бове; но веднага помисли: „Не е ли тая храна дебела и неприлична за нейната тѣнка направа?“ Той се съти, че вчера войводата се караше на готвачетѣ, че сѣ сварили на веднѣжъ сичкото брашно на дивекъ, а то имало за три пѣти. Въ надежда, че ште да найде дивекъ въ казанитѣ, той извади казанчето пѣтно на башта си и отиде при готвача на тѣхната дружина, който спѣше край голѣмитѣ казане, подѣ които оште тлѣеше огънь. Като надникна въ тѣхъ, той се въсчуди, като видѣ празни и двата. Трѣбваше да иматъ нечовѣшки сили, да извѣдѣтъ това ништо, а тѣхната дружина бѣ и по-малка отъ другитѣ. Той погледна въ казанитѣ на другитѣ — нийдѣ ништо. И той припомни една речъ: „Запорожитѣ като дѣца: ако е малко — извѣдѣтъ го, ако ли е много — пакъ ништо не оставятъ.“ Какво да прави? Чинѣше му се, че има пѣидѣ на колата на баштинѣтъ му полкъ, бѣлъ хлѣбъ. Той отидѣ право при него, но не намѣри го: Остапъ зель човалѣтъ подѣ главата си растѣгнѣлъ се на земята и хърка по сичкото поле. Андрей зе и дрѣпнѣ го съ рѣка така, дѣто главата на Остапа паднѣ на земята, а той скокнѣ необоравенъ и съ заспале очи извика: „Дрѣжете, дрѣжете го тоя дяволски ляхъ! ловете коня, коня ловете!“ „Млѣкни, убивамъ те!“ извика Андрей, уплашенъ, и замахна на него съ човалѣтъ. Но Остапъ не отговори, защото заспа отведнѣжъ, като мрѣтавъ и отъ дишането му се люлѣеше тревата, дѣто лежѣше. Боезливо се обърна Андрей на около, да види, не събуди ли нѣкого сѣнений Остапъ съ блѣнуванието си. Една рошава глава на близо се подигна, погледна и пакъ се сложи на земята. Той постоя двѣ минути и най послѣ трѣгна съ бремето си. Татарката лежѣше, едва дишаше. „Ставай, да врѣвимъ! сичкитѣ спѣтъ, не бой се! Можъ ли да земешъ баре единъ отъ тия хлѣбове, ако ми не прилѣгне да ги земѣ сичкитѣ?“ Рече това и натовари на грѣбѣтъ си човалетѣ, смѣкнѣ, като минуваше, отъ колата оште единъ съ про-со, зе даже въ рѣцѣ тия хлѣбове, които искаше да даде на татарката да носи, и като се понагрѣби подѣ тежчината, вървѣше безъ страха между редоветѣ на заспалитѣ казаци.

„Андрей!“ рече стари Булба, като минуваше покрай него. Сърдцето му премръ; той се запрѣ и, растреперяиъ, полека рече: „Што?“

„Съ тебе е жена! Прибивамъ те, ако станѣ! Женитѣ до добро нѣма да те доведѣтъ!“ Като рече това, той си подврѣ главата на ламатта и зе внимателно да разгледва зэвигата въ покривало татарка.